

במדינה

דרכי־חיים

שכר-מיצוה -

מצבה

בחייה וכמותה, לא

נפרדה רחל אחיון

מהמתים

את כל חייה הקדישה רחל אחיון לחברה קדישא. עוד במרוקו, בה נולדה, עסקה בחיצי גופותיהן של הנפטרות. היא ראתה בזאת מצוה גדולה, מעולם לא דרשה עבור שרותיה תשלום או תודה. עשיית המצוות היתה כל שכתה. גם בארץ המשיכה בכך. כל פעם שחברה קדישא של ראשון-לציון היתה מורידה לה על נפטרת שיש לרחוץ אותה ולהכינה לדרכה האחרונה, היתה רחל אחיון מגיעה לבית הקברות המקומי, מגישה את השרות האחרון.

גם רגעה האחרונים היו מוקדשים לחברה קדישא: רחל נדרסה על-ידי מכונית של החברה קדישא - כאשר באה לרחוץ את גופתה של נערה בת 17, שנהרגה בתאונת-דרכים.

שלוש-רבעים. הייתי בחדרה-הטהרה כשזה קרה. מספר משה לוי, שומר בית הקברות החדש בראשון-לציון. זה היה ביום ראשון בבוקר. פתאום שמעתי צעקת נוראות. בהתחלה לא הגבתי בכלל. תמיד כשמביאים מת חדש, יש צעקות, בגלל שהמשפחה מתאבלת וצועקת.

אבל פתאום שמעתי שקוראים לי. יצאתי וראיתי דבר ממש נורא. רחל, הי עובדת הוותיקה שלנו, שוכבת על הריצפה לפני בית-הטהרה ומסביבה שלולית דם. האסון אירע בעת שרחל פתחה את הדלת האחורית של האוטו השחור. הנהג

שבוע שעבר ניסא אלון לגנוב משה דין את ההצגה. ערב המשחק בין מכבי תל-אביב לכוכב האדום בלגרו, הפתיעו עוזריו של אלון את הנהלת קבוצת הכדורסל של מכבי תל-אביב, בהודיע עם להם כי סגן ראש-הממשלה מבקש לחזות במשחק המסקרן.

קשה היה לגלות את שמחתם הרבה של אנשי מכבי תל-אביב. הם הבינו מיד ש הם נקלעים לצרה צוררת, שכן, בתוקף היותו סגן ראש-הממשלה ושר-התחנוך, עשויה להיות לאלון עדיפות על פני דין מהבחינה הטקסית של האירוע.

אם ירצו להזמין משהו לרחוץ את ידי השחקנים לפני המשחק - אלון חייב להיות מוזמן ראשון. אפשר כמובן להזמין גם את דין לרדת יחד עימו למגרש. אבל היה ברור שדין יסרב להתחלק בכבוד עם אלון.

עוד יותר מזאת. בגישה ששערו אנשי מכבי תל-אביב הנבוכים אצל מקורבי דין, נרמז להם שאם לא ינתן לדין לרדת מצלמות הטלוויזיה, כמנהגו, הוא לא יופיע עוד למשחקי הבינלאומיים של מכבי תל-אביב. מצד שני לחצו אנשי אלון, על מנהלי מכבי תל-אביב, לארח דווקא את אלון כשר הבכיר יותר. הם הבינו כי אם יפגועו באלון, עלול הדבר להתנגס בהם.

אנשי מכבי תל-אביב נקלעו בין הסטיש והסדן. את השעות האחרונות שלפני קיום המשחק בילו ראשי הקבוצה בדיונים קדחי תנים לא כיצד ניתן לגבור על הכוכב האדום, אלא כיצד למצוא מוצא מהסכך לתוכו הכניס אותם אלון.

הפתרון שנמצא כרגע האחרון ממש היה מקורי ביותר.

דין ואלון הושבו באותה שורה ביצע, כשרק ארבעה מושבים מפרידים ביניהם. בעוד שדין בא לחזות במשחק בחברת שלישי לשעבר, הגיע אלון מלווה על-ידי ראש עיריית תל-אביב יהושע רבינוביץ. היתה זו בחירה רעה מצד אלון, שכן בי היכנסו למגרש וזה רבינוביץ בקריאות בוז קולניות מצד הקהל שיגאל היה צריך להתחלק עימו בהן, למרות שלא נועדו לו. שעה שהחל טקס הצגת הקבוצות, נמסר ברמקול כי ראשי קבוצת מכבי תל-אביב יגישו את דגלוגי הקבוצה לשני הנציגים הרשמיים הבכירים ביציע: יגאל אלון ויהושע רבינוביץ. ואמנם, טל ברודי ר- חיים שטרקמן, זינקו אל היציע, לחצו את ידי השניים והגישו להם דגלונים עם סמל חקבוצה.

יגאל אלון חייך באושר. הוא הוביל 2:0 נגד דין במשחק היוקרתי. נדמה היה לו כי ניצח ללא קרב. אבל יתרונו לא נשמר לזמן רב. בדרכם חזרה למגרש, חלפו ברודי ושטרקמן על פני דין. שטרקמן הקים את דין ומשכו לכיוון המגרש. כך נראה הדבר כאילו היה זה מבצע פרטי של שטרקמן ולא משהו שתוכנן מראש. אפילו לא הכריזו עליו ברמקול. לקול תשואות הצופים ירד דין וחלף על פני כדורסלני שני הקבוצות כשהוא לוחץ את ידיהם לעיני הצלמים הרבים. היה זה נוקאאוט מפתיע שאלון לא ציפה לו. אפשר היה לראותו מצטנף בכסאו, מסמיק מרוב כעס כשהוא נאלץ לחזות מקרוב בתהילה אותה קוצר יריבו המושבע.

דין לא הסתיר את שמחתו לאידו של יגאל. הוא חייך מאוזן עד אוון. אילו יכול, היה אולי מכוון אצבע משולשת כלפי יגאל. קרב השויץ בין השניים הסתיים הפעם בנצחון מוחץ של דין. בתום התחרות, כשיגאל אלון המובס יצא בבושת פנים מהאצטדיון המפואר, היה ברור שהוא לא יודרו כל כך מהר לחזור ולצפות במשחקיה של קבוצת ה-כדורסל של מכבי תל-אביב. במכבי תל-אביב היו כאלה שניבאו כי יגאל עוד ינקום בהם על הקלון שהמיטו עליו. אבל אנהו לא נושטים אוהדים, לא בשביל כבוד ולא בשביל כסף. אמרו בגאווה עסקני הקבוצה.

האם בוכה

נדימה ישראל, אמו של דני, הישראלי שנרצח בקטטה עם ערבים בגרמניה - לא חדלה מבכי מאז יום השישי שעבר, כאשר נודע לה על מותו של בנו. ארבעת בניה האחרים נותרו לידה, בביתה בשכונת התקווה, לנחמה, בעוד האב יצא לגרמניה כדי להביא משם לארץ את גופת בנו.

כ כל שחלפו השעות, השבוע, נוספו יותר ויותר סימני-שאלה תמוהים לרצח המיסטורי של דני ישראל, הצעיר הישראלי משכונת-התקווה שנפגע מכדורי אקדוחן בעיר המערב-גרמנית הקטנה קייזרסלאוטרן.

הסבריהם של הדוברים הגרמניים, כאילו היתה זו קטסת-מיסבאה סתמית - כאילו אך מקרה היה זה שהאקדוחן הי גרמני הרג ישראלי אחד, פצע שלושה נוספים - אך לא פגע באף ערבי - הסברים אלה נתקבלו בארץ באותה ה-רצינות בה מתקבלים כל ההסברים הגרמניים. מאז ההודעה הגרמנית שתיכר ל-דיראון, כאילו שוחררו הספורטאים הישראליים שנחפסו בידי המחבלים במינכן, אולם ברחוב אצ"ל 14 בשכונת-התקווה לא נזקקים להודעות. לא של גרמנים, ולא של יהודים.

ברחוב אצ"ל 14, יודעים ברור מאוד מי

קורבן אחיון אחרי המוות, התגשמות המישאלה

התחיל לפתע לנסוע אחרנית. רחל נדחפה לאחור, נפלה, והמכונית עלתה עליה בשני גלגלים. מתה במכונית. רחל חייה עדיין, ונלקחה מייד, במכונית חברה קדישא, לבית-החולים אסף-הרופא. בית-החולים סירב לקבל אותה, בטענה שהוא לא בתורנות. סיפר השבוע חתנה של רחל, משה אלבו, "מיד לקחו אותה לשמואל-הרופא. אבל היא נפתח את גשמתה במכונית. במכונית של חברה קדישא. היא היתה אשה חזקה מאוד, למרות שהיתה בת שבעים. היא טיפלה בבעלה, בן 95, שהוא חולה מזה שנים בסרטומבזיה בשתי רגליה. היא גם טיפלה בנכדיה הרבים. היא היתה יכולה לחיות עוד 30 או 40 שנה."

הוסיף משה: "לפחות הקבורה היתה על השבון חברה קדישא. הם שילמו בשביל המקום, בשביל הקבורה. הם גם הבטיחו לבנות מצבה על קיברה. רחל תמיד השתוקקה למצבה. אבל היא היתה אשה ענייה, ולא יכלה להר-שות לעצמה. עכשיו, זכתה."

„מישטרת ישראל אשמה!“ מאשימים ארבעת אחיו של הנרצח (מימין ל-שמאל: ישראל, יצחק, יוסי, רחמים) היושבים אבלים על הספה בסלון בבית-ההורים, חבושי כיפות. „השוטרים עלו על חייו של דני, ובגללם הוא ברח לגרמניה.“